

Ajelet Šaked: „Izrael má morální právo zabít palestinské matky, protože rodí háďata.“

Autor: Colin Liddell

Možná bych měl načrtnout graf, ale chytrí ho beztak nepotřebují – stačí jim napovědět: „Když se počty obětí pohybují jen ve stovkách, na PR sakra záleží.“ Což se vztahuje i na další špinavou pohraniční válku Izraele v Gaze.

Ať už se v následujících dnech a týdnech odehraje cokoli, v jistém bodě v budoucnosti se izraelští Židé probudí do mírového rána – možná i s písničkou. Gaza – se svými přelidněnými slumy a doutnající nenávisť k nim – bude ale stále tady, dýchající stejný vzduch, a stejně tak Palestinci na Západním břehu a další miliony v palestinských uprchlických táborech vně izraelských hranic.

Nedojde k vyřešení problému – jediným řešením by totiž bylo řešení „konečné“, před nímž se Židé z Izraele správně plaší, přestože jejich relativní moc v poměru k jejich rozháraným arabským sousedům nikdy nebyla větší.

Svým hloupým a nelidským způsobem měla izraelská politička a členka Knesetu Ajelet Šakedová na své straně jistou míru logiky, když nedávno volala po smrti všech palestinských matek.

Když se dva psi nedokážou nechat na pokoji, jeden z nich musí jít pryč anebo být utracen, a i lidský druh se chlubí dlouhou a slavnou historií vyhánění či vyhlazování nebezpečných – nebo prostě jen neoblíbených – kmenů. Zrovna teď se něco podobného děje malé severoirácké křesťanské menšině a jen málokdo by si vsadil proti podobnému chování Palestinců vůči Židům, pokud by se nějakým řízením osudu dostali k moci.

„Odstranění“ zbytku Palestinců, jak si jej představují slečna Šakedová a někteří další ultrasionisté, je nezbytným a logickým krokem k vytvoření ubránitelných hranic, jaké stát – nenáviděný svými sousedy do té míry jako Izrael – nutně potřebuje k přežití.

Řeči, i když mohou být čas od času dost šokující, jsou ale i laciné. Židé nejsou Stalin ani Čingischán, a jejich příděl nejúspěšnějších masových vrahů „spotřebovaly“ „Ruská“ revoluce a vojenská dobrodružství neokonzervativců. Většina z nich se řadí k mnohem umírněnějším proudům než slečna Šakedová – ta ostatně sama působí jako standardní západní liberálka, která nasedla na špatný vlak a stala se nějakým nedopatřením ortodoxní židovskou ultranacionalistkou.

I tak spousta lidí věří, že izraelská vláda potají usiluje o genocidu Palestinců – závěr podpořený proudem děsivých obrázků z pásma Gazy. Nepodporují ho však čísla – právě

naopak. I přes rozptýlení poskytované ukrajinskou krizí a rozpadem Sýrie a Iráku se Izraelcům podařilo usmrtit sotva několik stovek Palestinců z mnohem rychleji se reprodukcující populace. Moc často to v médiích nezaznívá, ale **Gaza má oproti Izraeli téměř dvojnásobnou porodnost** – srovnatelnou s mnoha zeměmi subsaharské Afriky.

Několik set smrtí v průběhu několika týdnů! Pokud to je maximální tempo zabíjení, na jaké se Izraelci zmůžou, proč se vůbec obtěžují? Aniž by jakkoli trvaleji změnili situaci, budují a posilují vůči sobě v přeživších a jejich okolí nenávisť. Takovýmto tempem vraždění Izraelci zásadní problém blízkého soužití s lidmi, kteří je budou navždy nenávidět, nepochybně nevyřeší. Proto bychom jim měli garantovat dobrodiní pochybnosti a přiznat, že ať už se v Gaze pokouší o cokoliv, genocida to není.

Izraelci nedokáží nastavit a následovat kurz vyvraždění svých nepřátel, nemůžou se ale vydat ani cestou opačnou, a přijít s férovou, vzájemně přijatelnou dohodou s Palestinci. Ta by totiž nutně zahrnovala ústupky a důvěru k lidem, kteří je z velmi dobrých důvodů nenávidí. Izraelci se obávají, že každý ústupek – navrácení území nebo propuštění vězňů – se v budoucnu obrátí proti nim. V jistém ohledu jsou zahnaní do rohu, ne nepodobní dlouhodobě trpícím Arabům v Gaze.

A pak tu máme otázku PR. Izraelské postavení na Středním východě se svou umělostí a závislostí podobá křižáckým státům o staletí dříve – plně odvislé od podpory a dobré vůle lidí za mořem. *Jde mimochodem o ty samé „lidi za mořem“, kteří pokládali Nelsona Mandelu za dobrou volbu pro budoucnost Jižní Afriky.* Pro Izrael je PR skutečně zásadní, a volání po genocidě spolu s obrázky mrtvých dětí (čemuž se nelze v Gaze, kde polovina obyvatelstva nedovršila 18 let, snadno vyhnout) se dá překroutit jen těžko – i zemí s tolika přáteli v médiích.

Problémem Izraele je pozice mnoha Židů, kteří v zemi nežijí. Stát pro ně slouží užitečné funkci – coby „vnější zdroj“ pro vyjádření jejich židovské identity, kterou v zemích svého pobytu poněkud tlumí. Stát vyděděných vrahů dětí je ale spíš pro ostudu.

Volat po genocidě Palestinců a nekonat – to působí jen jako další obměna izraelského umíráčku. Hádám, že hluboko uvnitř si většina Židů uvědomuje nevyhnutelný konečný osud Izraele: buď jeho scvrknutí a smrt, nebo asimilace za hranici vlastní existence. Výroky slečny Šakedové tak mohou být jejím vlastním způsobem, jak podvědomě sdělit pocit přicházející zkázy.

Úvaha Colina Lidella *Death Wish in Gaza* vyšel na stránkách Alternative Right.